

Prof Ruth Kartun-Blum

YITSHAK LAMDAN
Isaac Rebound - from Massada

We are all bound here, and with our hands we brought the wood here.
Don't ask if the sacrifice will be accepted!
Just let us stretch our neck silently at the altar.(3)

HAYIM GOURI
Heritage (Yerushah)

The ram came last of all.
And Abraham did not know that it came
To answer the boy's question -
First of his strength when his day was on the wane.

The old man raised his head.
Seeing that it was no dream
And that the angel stood there -
The knife slipped from his hand

The boy, released from his bonds,
Saw his father's back.

Isaac, as the story goes, was not sacrificed.
He lived for many years,
Saw what pleasure had to offer, until his eyesight dimmed.

But he bequeathed that hour to his offspring.
They are born
With a knife in their hearts.(4)

BENJAMIN GALAI

The Death of Sara (Mot Sara)

And the life
Of Sara was
A hundred years. Twenty years. Seven Years.

And she died -
She departed from the world in the Mount of Hebron.
To the pattering of the servants' feet
Whose names she even forgot.
All the friends of the family came to the funeral.

They shouldered her coffin.
The place of her last rest.
Its planks, a rumour fell there, were the thinnest of things.
The lightest of light.

And the life
Of Sara was
A hundred years. Twenty years. Seven years.
The years of Sara's life.

And she died -
But really,
The candle of her light went out many days, many before.
Her last resting place was dust.
And the coffin she lay in was made of all the years,
The memory of wood broken on another mount,
On another mount, in the Land of Moriah.(6)

Akedah Motif in Israeli Poetry

T. CARMI

The Fear of Isaac (Pahad Itshak)

Even though Isaac did not die, Scripture honours him as if he had died and his ashes had been scattered upon the altar (Midrash Hagadah)

Last night I dreamt that my son did not return.
He came to me and said:
When I was little and you were,
You would not tell me
The story of the binding of Isaac,
to frighten me with the knife, fire, and ram.

But now you've heard her voice.
She whispered, didn't even command -
(her hand full of voices, and she
said to your forehead and to your eyes:)
is it
so?
And already you ran to your hiding-place,
drew out the knife, fire, the ram
And in a flash
your son, your only one.

Last night I dreamt that my son did not return.
I waited for him to come back from school
and he was late,
And when I told her,
she put her hand upon me,
and I saw all the voices
he had seen.(7).

TUVIA RUBNER

Voices

I walk. Always I walk: whither
Do I walk? I am not here.

Where does this wood in my hand come from?
This fire? They are not mine. I am not mine. In vain
I walk in your footsteps, for naught...
I know, my son, I am the father.
I lead you. We two go together.

I do not sleep. I am not awake.
I sleep. My heart is awake.

A ram is caught in the black thicket.

A silent muttering goes mute among the boughs
Time entangled in its day and night...

Yes. Here am I.

No! (8)

Prof Ruit Kartin BSkenn

YEHUDA AMICHAH

The True Hero of the Aqeda (Ha'Gibor Ha'Amiti shel Ha'Aqeda

The true hero of the binding is the ram
Who didn't know about the other people's conspiracy.
He sort of volunteered to die in Isaac's place.
I want to sing a song in his memory.
About the curly fleece and the human eyes
About the horns that were so quiet in his living head.
And after he was slaughtered, they made shofars out of them
To sound the fanfare for their war
Or the fanfare of their coarse rejoicing.

I want to remember the last scene
Like a pretty picture in a tasteful fashion magazine:
The tanned, spoiled youth in his natty clothes
And by his side the angel in a long silk gown
At an official reception
And both of them with empty eyes
Looking at two empty places.
And behind them, in the colourful background, the ram,
Caught in the thicket before the slaughter.
And the thicket is his last friend.

The angel went home.
Isaac went home.
And Abraham and God have long since gone.

But the true hero of the binding
Is the ram. (13)

AMIR GILBOA

Isaac

At dawn, the sun strolled in the forest
together with me and father, and my
right hand was in his left.

Like lightning a knife flashed among
the trees. And I am so afraid of my
eyes' terror, faced by blood on the
leaves.

Father, father, quickly save Isaac so
that no one will be missing at the
midday meal.

It is I who am being slaughtered, my
son, and already my blood is on the
leaves. And father's voice was
smothered and his face was pale.

And I wanted to scream, writhing not
to believe, and tearing open my eyes
An I woke up.

And my right hand was drained of
blood. (15)

DAVID AVIDAN

Draft (Tyuta)

David binds the messiah
And delays redemption.

The binding of Isaac
a diversionary action,
early ignition.

The crucifixion,
a dress rehearsal
late ignition.
musical version.

Jesus super-double (14)

HANOKH LEVINE

The Queen of the Bath (Malkat Ha'Ambatya)

My dear father, when you're standing at my graveside

Old and very solitary

And you see how they inter my body in the dust,

And you stand above me, father.

Don't stand there then so very proud,

And don't raise your head, father,

We're left now flesh against flesh

And now's the time to cry, father.

So let your eyes cry on my eyes,

And don't keep silent for the sake of my honour.

Something more important than honour.

Is lying now at your feet, father.

And don't say that you made a sacrifice,

Because the one who made a sacrifice is me,

And don't talk high words any more,

Because I'm already lower than low, father.

My dear father, when you're standing at my graveside

old and very solitary

And you see how they inter my body in the dust,

Just ask my forgiveness, father.(17)

YITSHAK LAMDAN

From "Hot Spell"

Where is Sara, who will cry for her son Isaac,

Who pinned all his hopes here

On the dread of the wasteland?...

And beneath an orphan bush in the desert-refuge

Not the son of the Egyptian woman - was thrown here -

And here Isaac will faint with thirst,

The seed of Abraham and Sara!(20)

ח ה'תש"א ע"ת ר"ה - קולות

טוביה ריבנר

קולות

אני הולך. תמיד אני הולך. לאן
אני הולך? אינני פאן.

מאין העצים האלה בידיו?
האש הזאת? אינם שלי. איני שלי. בכדי

אני בעקבותיך ולשוא ...

אני יודע, בן, אני האב.
אני מוליך אותך. שנינו הולכים יחד.

איני יושן. אינני ער.

אני יושן. לבי ער,

איל אחוז בצלעות השחורות

גמגום דומם מתאלם בין פארות
האמן המסתבב ביומו ולילו ...

כן. הנני.

לא!

אמיר גלבוע

יצחק

לפנות בקר טילה שמש בתוך היער
יחד עמי ועם אבא
וימיני בשמאלו.

בברק להבה מאכלת בין העצים.
ואני ירא כל-כך את פחד עיני מול דם על העלים.

אבא אבא מהר והצילה את יצחק
ולא יחסר איש בסעדת הצהריים.

זה אני הנשקט, בן,
וכבר דמי על העלים.
ואבא נסתם קולו.
ופניו חורים.

ורציתי לצעוק, מפרפר לא להאמין
וקורע העינים.
ונתעוררתי.

ואזלת-דם היתה יד ימין.

בנימין גלאי

חיי-שירה

ויהיו

חיי שירה

מאה שנה, עשרים שנה, שבע שנים.

ותמת -

היא נסתלקה מן העולם בחר חבורו,

לקול טפיפת רגלי המשרתים,

ששכחה אפילו את שמותם.

כל ידידי המלפפחה לו, כתפו את ארונה,

למקום מנוחתו האחרון.

קורשיו, נפלה שם הברה, היו דקים-מן-הדקים,

קולים-קולים.

ויהיו

חיי שירה

מאה שנה, עשרים שנה, שבע שנים.

שני חיי שירה.

ותמת -

אף באמת כבה נרה ימים רבים, רבים לפני

שמשפנה האחרון הנה עפר.

והארון שבו שכבה הנה עשוי כל-השנים

זכרון עצים מבקעים על הר אחר,

על הר אחר, בארץ מוריה.

דוד אבידן

Curriculum Vitae et Mortis

"אבא, איני חוצה למות!"

קרא האיש בקצה שטותיו.

הראות היתה גרועה באותו יום,

וקול אפול נשלף אליו

מקורבתיק, פרשודש ניר:

"היה לי פעם בן, בן,

והיה לי פעם רחם, בן,

והיה לנו פעם ספוי, בן."

"אבא, איני חוצה למות!"

קרא האיש בקצה שטותיו.

מאג-האזיר היה בהיר, ואביו

הפריח בטרות אל האור המלוח:

"המלאך כבר כותת את המאכלת, בן,

לכמה וכמה עתים, בן,

על כמה וכמה הרים, בן."

י. למדן

חמסין

אי שרה פי תבד לבנה יצחק

אשר כל יתבו השלף פה

על מוראו של הישימו?

הגלה, הנה, הגלה, מלאך אלהים,

הראה הבאר, גלה הצל

לפליטי זעם-חורגות

אשר במקלסם

קדמם שרב

וצמא הקם!

הגלה! אין אם עוד אשר תשא קולה

ותחת שים-יתום במדבר-מקלט

לא בן-המצרית השלף -

פה בצמא יתעלף יצחק,

זרע אברהם ושירה!

פחד יצחק

(אף-על-פי שלא מת יצחק מעלה עליו
הכתוב כאילו מת ואפרו מוטל
על גבי המזבח [מדרש הגדול])

הפילה חלמתי שבני לא חזר.

הוא בא אלי ואמר לי:
בהיותי קטן ובהיותך
לא רצית לספר לי
את ספור עקדת יצחק,
לבעת אותי במאכלת, אש ואיל.

אבל עכשו שמעת את קולה.
היא לחשה, אפלו לא צוה -
(ידה מלאה קולות והיא
דברה אל מצחך ואל עיניך?)

וכבר מהרגע אל המבוא,
שלפת מאכלת, אש ואיל
יכהרף-עין
את בנה, את יחידך.

הפילה חלמתי שבני לא חזר,
חפיתי לשובו מבית-הספר,
והוא התמהמה.
וכשספרתי לה,
היא שמה את ידה עלי
וראיתי את כל הקולות שראוה.

חיים גורי

ירשה

האיל בא אחרון.
ולא ידע אברהם כי הוא
משיב לשאלת הילד,
ראשית-אונו בעת יומו ערב.

נשא ראשו השב.
בראותו כי לא חלם חלום
והמלאך נצב -
נשרה המאכלת מידו.

הילד שהתר מאסוריו
ראה את גב אביו.

יצחק, כמספר, לא העלה קרבן.
הוא חי ימים רבים,
ראה בטוב, עד אור עיניו כהה.

אבל את השעה ההיא הוריש לצאצאיו.
הם נוֹלָדִים
ומאכלת בלבם.

דוד עוקד את משיח
ומעב את הגאולה.

עקדת יצחק
פעלת-הסחה,
הצתה מקדמת.

הצליבה
חזרה-פללית,
הצתה מאחרת,
עבוד למחזמר.

ישו כפיל-עליון.

יהודה עמיחי

הגבור האמתי של העקדה

הגבור האמתי של העקדה היה האיל
שלא ידע על הקונניה בין האחרים.
הוא כמו התנדב למות במקום יצחק.
אני רוצה לשיר עליו שיר זכרון,
על הצמר המתלכל ועל עיניו האנושיות
על הקרבים שהיו שקטות כל כך בראשו התי
ואחר שנשחט עשו מהן שופרות
לקול תרועת מלחמתם
או לקול תרועת שמחתם הגסה.

אני רוצה לזכור את התמונה האחרונה
כמו תצלום יפה בעתון אפנה מעדן:
הצעיר השזוף והמפנק בבגדיו המגנדרים
ולידו המלאך הלבוש שמלת משי ארפה
לקבלת פנים חגיגית.
ושניהם בעינים ריקות
מביטים אל שני מקומות ריקים

ומאחוריהם, כרקע צבעוני, האיל
נאחז בסבב בטרם שחיטה,
והסבב ידיו האחרון.

המלאך הלך הביתה
יצחק הלך הביתה
ואברהם ואלהים הלכו מאמן.

אבל הגבור האמתי של העקדה
הוא האיל.